

Розділ перший

**Тут уперше побачимо Вогняного Змія,
але його лиховісний господар лишиться в тіні**

Темної холодної жовтневої ночі старою київською вулицею скрадався незнайомиць.

Насправді цього чоловіка, як і кожного з вас, напевне хтось, та й знає. Не лише в Києві, а й за межами столиці є люди, котрі пізнають його, вітаються за руку чи махають привітно. Називають на ім'я чи прізвище, питають, як справи, й чують у відповідь — дякую, все добре. Але зараз він задумав лиху справу і наближався до пункту призначення. За таких обставин ліпше лишатися для всіх незнайомцем.

Так його поки й назвемо.

Донедавна лиходій зовсім не мав досвіду подібних акцій. Проте поганого швидко вчишся, а безкарність додає смаку. Скуштувавши злочин, спробувавши його на зуб, чоловік з кожним наступним разом поводився так, ніби все життя нічого іншого, крім зла, не робив. Після першого разу ледь не попався. Необережно

поставив машину там, де збирався напаскудити, коли тікав — налетів на поліцію, почалися перегони нічним Києвом, заледве вдалося втекти. Добре, хоч номери фальшиві почепив, а колір автівки злився з ніччю. Марку переслідувачі напевне розгледіли, та хіба мало їздить схожих машин... Віддихався в гаражі, номери замінив. Надалі лишав авто за кілька кварталів від місця наступного злочину, заганяв у темні двори, обирав схованки, звідки можна потім пройти переходами й так само повернутися, пірнувши в браму.

Цього разу приховав машину неподалік. Маневрувати тут було не надто зручно. Напередодні розвідав довкола, обійшов усе ногами, виміряв, порахував кроки, встромив носа у кожен двір. Зрозумів: діяти доведеться швидше й обережніше, ніж завжди. Раптом піде щось не так — змушений буде кидати авто. Якщо поженуться, пішки закружляти вийде краще. Звісно, з машиною попрощається, вже мав на такий випадок спеціальний пристрій у кишені.

Кнопку натисне — і бабах!

Шкода. Та що поробиш, сліди замітати треба. Потім виставить рахунок партнерам і вони розрахуються. Адже поки всім задоволені. Вогняний Змій свою справу знає й добре робить.

Головне — випустити в зручний момент. Глупої ночі, коли велике гамірне місто остаточно втомлюється й вирішило дати собі поспати бодай зо три години, поки ранок не почне сіріти. О такій порі вулицями вже ніхто не ходить, але незнайомиць все одно скрадався.

Крокувати спокійно й упевнено чоловік не міг — його ніхто навіть випадково не має побачити. Тому перш ніж рухатися, набирив повні груди повітря, притулявся до стіни, видихав, обережно визирав з-за найближчого рогу. Завмирав, заплющував очі, цілковито перетворюючись на слух, ловлячи кожен підозрілий, небезпечний для нього звук. І переконавшись нарешті — все тихо й порожньо — виринав, йшов, скрадався, наче кіт.

Було ще одне пояснення такої ходьби — одяг. Спробуйте заради цікавості навмисне вбратися в чорні штани, чорний светр з коміром під горло, легкі кросівки — не чорні, темно-сірі, та все одно. Голову прикривав чорний картуз — бейсболка із великим козирком, насунутим на самі очі. Незнайомцеві доводилося постійно тримати голову трохи вище, ніж завжди, аби бачити, куди йде. Уявили себе в такому вбранні, ще й на темній вулиці, серед старих будинків? Отож. Мимоволі самі почнете скрадатися.

Ну, а поки ми разом уявляємо таке видовище, лиходій уже дістався місця призначення.

Шугнув у браму, передостанню від проти-лежного боку вулиці, якою крався. Тінню май-нув у глибину двору. Там зупинився перед ста-рою одноповерховою будівлею, зведеною давно й настільки добротню, що дім зберігся дотепер майже неушкодженим. Проте тут років із десять ніхто не жив.

Вибиті шиби зяяли порожнечою, пропускаючи протяги гуляти кімнатами. Але вони не змогли вивітрити запахи, котрі свідчать: тут час від часу бувають бродячі тварини чи міські волоцюги. Зсередини тягнуло вогкістю, сміттям, убираль-нею та ще чимось дуже несвіжим. І все одно — хоч при денному світлі, хоч у мороці — будівля виглядала, мов шляхетна літня людина, яка не втратила гідності, попри вимушені злидні.

А новенький замок на єдиних вхідних дверях виглядав нашитим на лахміття яскравим вели-ким гудзиком.

— Дурні. Або смішні. Або все разом, — бурк-нув незнайомиць, легенько поторсавши замок.

Потім витягнув з-за паска тонкі гумові рука-вички. Дмухнувши в кожну, по черзі натягнув. Тепер узявся за замок упевненіше. Смикнув, ніби збирався зірвати голіруч. Гмикнув презирливо.